

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ เป็นหนึ่งในจำนวน 6 ศูนย์ศึกษาการพัฒนาในภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ ซึ่งเกิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความเป็นมาของศูนย์ฯ เกิดขึ้นด้วยความสนพระทัยและความห่วงใยในชีวิตความเป็นอยู่ของพสกนิกรทุกหมู่เหล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกษตรกรซึ่งมีฐานะยากจน ทรงมีพระราชดำริที่จะพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้เกิดความ **“พออยู่ พอกิน”** ด้วยการให้มีการจัดตั้งศูนย์ศึกษาการพัฒนาฯ ขึ้น เพื่อให้เป็นสถานที่สำหรับการสาธิต การศึกษาวิจัย รวบรวมผลการศึกษาค้นคว้า และวิทยาการแผนใหม่ในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอาชีพ การพัฒนาสภาพแวดล้อม และการอนุรักษ์ต้นน้ำลำธาร ทั้งนี้โดยมีพระราชประสงค์ที่จะให้นำผลทางวิชาการเหล่านี้ไปสาธิตและพัฒนาให้เหมาะสม ด้วยพระปรีชาญาณ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงมีพระราชดำริเพิ่มเติมอีกว่า ศูนย์ศึกษาการพัฒนาต้องมีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของแต่ละท้องถิ่น ผสมกลมกลืนกับวิถีชีวิตของประชาชน และที่สำคัญคือ การผสมผสานความรู้จากหลากหลายสาขาวิชา เพื่อให้ราษฎรที่พบเห็นสามารถเข้าใจและนำไปปฏิบัติจริงได้ง่าย

ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณป่าขุนแม่กวง อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ครอบคลุมพื้นที่โครงการประมาณ 8,500 ไร่ เกิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2525 พระราชประสงค์ของศูนย์ฯ แห่งนี้คือ เป็นศูนย์กลางการค้นคว้า ศึกษา ทดลองและวิจัยเพื่อหารูปแบบการพัฒนาที่เหมาะสมกับพื้นที่ภาคเหนือ ด้วยพระราชอริยภาพและพระบารมี ทำให้ปรัชญาการพัฒนา **“ต้นทาง – ปลายทาง”** ประสบผลสำเร็จอย่างดียิ่ง กล่าวคือ ณ ต้นทาง สามารถรักษาป่าไม้รักษาแหล่งต้นน้ำไว้ได้และวิถีชีวิตระบบพึ่งธรรมชาติ ณ ปลายทาง สามารถทำการประมง ทรัพยากรแหล่งน้ำ ลำธาร และวิถีชีวิตอันเกี่ยวกับการพึ่งพาทรัพยากรแหล่งน้ำระหว่างทาง (จากต้นทางสู่ปลายทาง) สามารถสร้างงาน สร้างอาชีพได้หลายอย่าง ทั้งเกษตรกรรม กสิกรรม ปศุสัตว์ เกษตรอุตสาหกรรม และพัฒนาที่ดิน วิถีชีวิตแบบพึ่งพาตนเองหรือระบบพอเพียง พอมีพอใช้ เป็นรากฐานทางสังคมวัฒนธรรม (Socio-Culture)

ภายในศูนย์ฯ มีกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีผลการปฏิบัติงาน ได้แก่ งานศึกษาและพัฒนาแหล่งน้ำ งานศึกษาและพัฒนาป่าไม้ งานศึกษาและพัฒนาที่ดิน งานศึกษาและทดสอบการปลูกพืช งานศึกษาและพัฒนาเกษตรกรรมแบบประณีต งานศึกษาและพัฒนาปศุสัตว์และโคนม งานศึกษาและพัฒนาการประมง งานอนุรักษ์และพัฒนาอาชีพเพาะเลี้ยงกบ งานเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ งานการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านรอบบริเวณศูนย์ฯ งานเกษตรกรรมทฤษฎีใหม่ และงานศึกษาและพัฒนาการใช้หญ้าแฝก ซึ่งถือว่าเป็นศูนย์ศึกษาการพัฒนาที่ครบวงจรและใหญ่ในระดับภูมิภาค

ความสำเร็จของศูนย์ฯ ส่งผลให้บุคคลกลุ่มต่าง ๆ เลือกลงเป็นสถานที่ดูงานและเยี่ยมชมเพื่อศึกษาหาความรู้ ผู้ที่เข้าเยี่ยมชมศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ซึ่งมีทุกระดับ ทุกหมู่เหล่า มีนักเรียน เกษตรกร นิสิตนักศึกษา บุคคลทั่วไป ข้าราชการ นักวิชาการ ชาวต่างประเทศ รวมตลอดจนทูตานุทูตซึ่งเป็นแขกของรัฐบาล และประมุขหรือผู้นำประเทศที่เป็นพระราชอาคันตุกะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความทราบถึงใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทและทรงมีพระราชดำริเพิ่มเติมกับผู้เกี่ยวข้องว่าไม่ประสงค์จะให้ศูนย์ฯ เป็นเสมือนแหล่งหรือสถานที่ท่องเที่ยวอื่นโดยทั่วไปที่นักท่องเที่ยวไปเที่ยวชม ถ่ายรูป ซื้อของที่ระลึกแล้วก็เดินทางกลับ แต่มีพระประสงค์ที่จะให้ศูนย์ฯ แห่งนี้ เป็นเสมือน **“พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติที่มีชีวิต”** และการเดินทางไปเที่ยวชมของนักท่องเที่ยว ควรจะได้เรียนรู้และรับเอาประสบการณ์ที่ได้พบเห็นไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ ซึ่งทรงปรารถนาว่าอยากให้เป็นที่ **“สถานที่ท่องเที่ยวเชิงพัฒนา”**

จากที่มากล่าวแล้วข้างต้น ผู้ศึกษามีความเห็นว่าศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ มีทรัพยากรที่มีศักยภาพสูง ทั้งทรัพยากรธรรมชาติและกิจกรรมทางวิชาการ ที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญได้ อย่างไรก็ตามการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวมิอาจทำให้ประสบผลสำเร็จได้โดยให้ความสำคัญกับองค์ประกอบด้านสถานที่เพียงอย่างเดียว หากแต่องค์ประกอบอื่นในระบบการท่องเที่ยว (Tourism System) เช่น นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชนในท้องถิ่น รวมไปถึงการบริหารจัดการ และการตลาด ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาด้วยเช่นกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น รวมตลอดจนแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาศูนย์ฯ แห่งนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา สมควรที่จะได้มีการศึกษาแนวทางการจัดการทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยวเชิงพัฒนา ก่อนเป็นเบื้องต้น เพื่อให้การดำเนินการต่อไปมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จมากขึ้น

เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานและแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาดังกล่าวแล้วข้างต้น มีประเด็นปัญหาการวิจัยสำหรับการศึกษาที่ต้องการคำตอบที่สำคัญ 3 ประเด็น ดังนี้

1. บริบทของศูนย์ฯ ด้านการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้ในการส่งเสริมเชิงพัฒนา ด้านการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมหรือไม่? อย่างไร?

2. ศูนย์ฯ มีทรัพยากรที่เหมาะสมต่อการจัดการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ อย่างไรบ้าง?

2.1 ด้านการบริหารจัดการในปัจจุบัน

2.2 กิจกรรม

2.3 องค์ประกอบของศูนย์ศึกษาพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ทั้งนามธรรมและรูปธรรม

2.4 ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว

3. จำเป็นต้องมีแนวทางและมาตรการอะไรบ้าง เพื่อดำเนินการให้ศูนย์ฯ เป็นแหล่งเรียนรู้ด้านการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเชิงพัฒนาที่สมบูรณ์ และมีแนวทางในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพของศูนย์ฯ อย่างยั่งยืน

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาบริบทของศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ในประเด็นที่สำคัญดังนี้คือ ความเป็นมา กิจกรรมการดำเนินการ และความหลากหลายทางชีวภาพ

2.2 เพื่อศึกษาศักยภาพการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา

2.3 เพื่อศึกษาแนวทางและมาตรการในการพัฒนาให้ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ดำเนินการด้านการท่องเที่ยวเชิงพัฒนา

2.4 เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนวทางในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพของศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ให้เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา

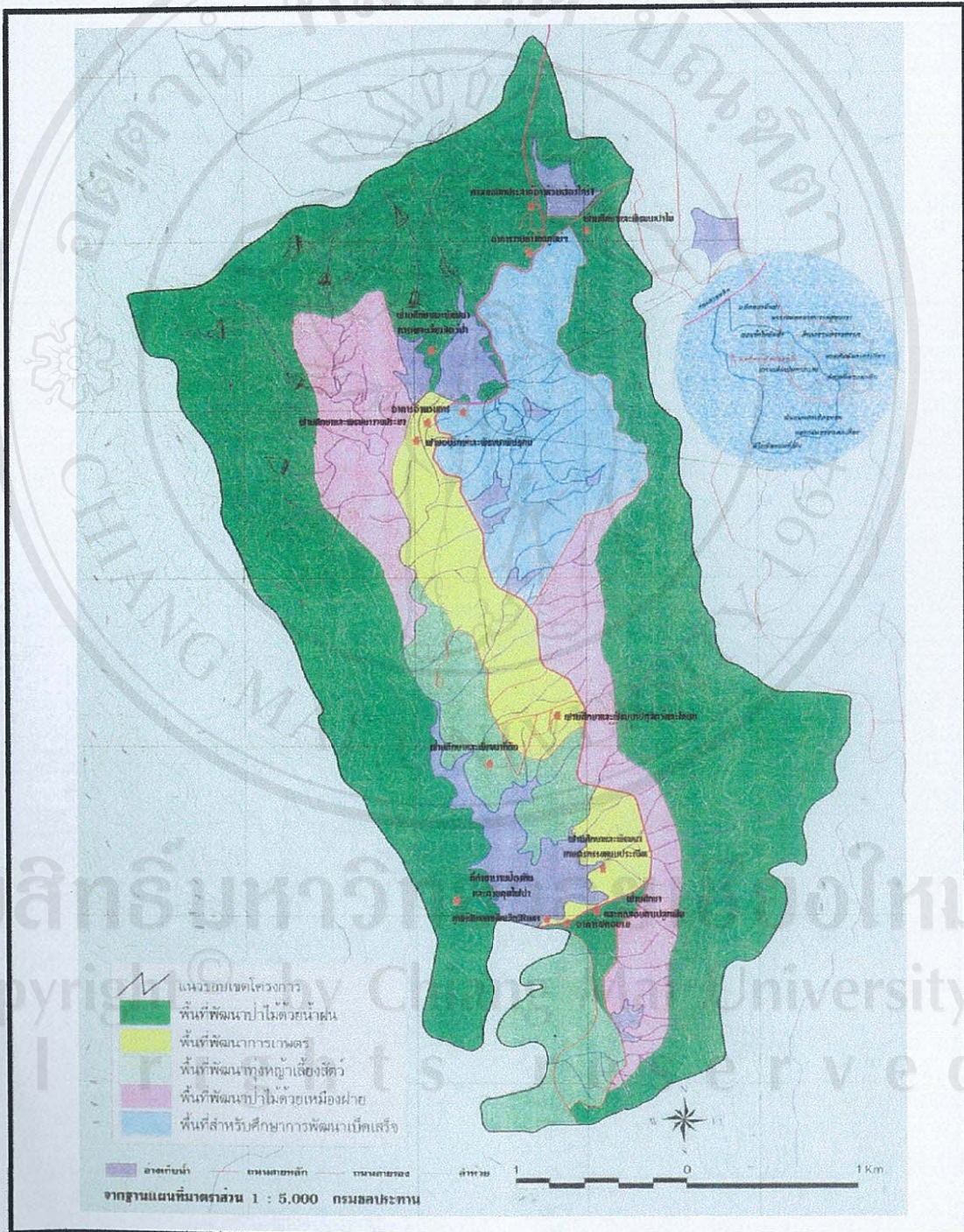
## 1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงพัฒนา กรณีศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ดังนี้



1.3.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ศึกษา (Study Area) สำหรับการศึกษาครั้งนี้คือ พื้นที่ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ณ บริเวณป่าขุนแม่กวง อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ครอบคลุมพื้นที่ทั้งสิ้นโดยประมาณ 8,500 ไร่ (ดูแผนที่ประกอบ)



แผนที่ที่ 1.1 แสดงการแบ่งพื้นที่เพื่อพัฒนาห้วยฮ่องไคร้



### 1.3.2 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญสำหรับการศึกษานี้ ประกอบไปด้วยบุคคล 4 กลุ่มหลัก ดังนี้

- 1) บุคลากรที่ทำงานของศูนย์ฯ หมายถึง ระดับผู้บริหาร หัวหน้าฝ่าย นักวิชาการ เจ้าหน้าที่ของศูนย์ฯ ในหน่วยงานและ/หรือฝ่ายปฏิบัติงานส่วนต่างๆ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานศูนย์ฯ เจ้าหน้าที่กรมชลประทาน กรมป่าไม้ กรมพัฒนาที่ดินของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (อาจสังกัดกรม/กองที่แตกต่างกัน) ที่ปฏิบัติหน้าที่สนับสนุนโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ และลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงาน ซึ่งหมายถึง ชาวบ้านที่เข้ามาใช้แรงงานด้านต่าง ๆ ในศูนย์ฯ รวมจำนวน 550 คน
- 2) นักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งชายและหญิง ผู้เข้าไปเยี่ยมชม อบรมและ/หรือ ศึกษาดูงาน เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์และการเรียนรู้ ในช่วงเวลาที่กำหนดศึกษา (จากการประมาณ 2 เดือน ๆ ละประมาณ 800 คน) รวมจำนวนประมาณ 1,600 คน
- 3) นักวิชาการ คณาจารย์ที่มีความรู้ความชำนาญ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านภูมิทัศน์ ด้านสถาปัตยกรรม และด้านการท่องเที่ยว รวมจำนวน 10 คน
- 4) ชุมชน/หมู่บ้านที่ตั้งถิ่นฐานรอบบริเวณศูนย์ฯ รวม 10 ชุมชน การศึกษานี้ กำหนดศึกษาจากผู้นำชุมชน/องค์กร ซึ่งอาจเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือประธานบริหาร อบต. เป็นต้น

### 1.3.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

สำหรับเนื้อหาและสาระของการศึกษารุ่นนี้ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 1) บริบทของศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ฯ ประกอบด้วย
  - ประวัติความเป็นมา และการจัดตั้งศูนย์ฯ
  - ลักษณะที่ตั้งและทางกายภาพ
  - วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศูนย์ฯ
  - ประเภทและลักษณะของกิจกรรมด้านการส่งเสริมการอนุรักษ์ จัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
  - ประเภทและลักษณะของความหลากหลายทางชีวภาพ
  - การบริหารจัดการโดยทั่วไป

2) ศักยภาพการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภายในศูนย์ฯ และความเป็นไปได้ในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา ประกอบด้วย

- ความพร้อมด้านงบประมาณ/บุคลากร/การบริหารงาน
- ปัจจัยเกื้อหนุนของการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของศูนย์ฯ เช่น ความเป็นโครงการในพระราชดำริ ประชาชนต้องการมีส่วนร่วม มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ไม่ทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ
- ปัจจัยขัดขวางที่มีส่วนยับยั้งหรือชะลอการพัฒนา ทำให้ศูนย์ฯ ไม่สามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนาที่สมบูรณ์ได้ เช่น ขาดแคลนงบประมาณและ/หรือคุณภาพของบุคลากร เป็นต้น
- การบริหารจัดการในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว
  - อุปสงค์/อุปทานด้านการท่องเที่ยว
  - สถานการณ์ด้านการตลาดในปัจจุบัน
  - สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน
- ศักยภาพเชิงการท่องเที่ยว หมายถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของศูนย์ฯ ในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนาโดยการศึกษาครั้งนี้ กำหนดจากตัวชี้วัดศักยภาพในการรองรับดังนี้
  - ความสามารถในการเข้าถึง (Accessibility)
  - สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน (Amenity) เช่น ห้องสุขา ที่จอดรถ เป็นต้น
  - กิจกรรม (Activities)
  - สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) เช่น ความสวยงาม เอกลักษณ์เฉพาะ ความสะอาด บรรยากาศ และคุณค่าเชิงการเรียนรู้
  - ความปลอดภัย (Safety)
  - ความพร้อมของบุคลากร งบประมาณ วัสดุ-อุปกรณ์ อาคารสถานที่ เป็นต้น

3) แนวทางและมาตรการในการพัฒนาศูนย์ฯ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา

- การบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม และ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

- การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว
  - การส่งเสริมการตลาด
  - การมีส่วนร่วมของประชาชน
  - สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน
  - การถ่ายทอดประสบการณ์และการเรียนรู้
  - การเพิ่มศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวของพื้นที่

#### 1.3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษากำหนดศึกษาในช่วงเวลาระหว่างเดือน พฤศจิกายน 2545 ถึง เดือน กรกฎาคม 2546

#### 1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

**การท่องเที่ยวเชิงพัฒนา** หมายถึง การเดินทางไปท่องเที่ยวและ/หรือเยี่ยมชมทรัพยากรการท่องเที่ยว (กรณีของศูนย์ฯ คือ กิจกรรมการศึกษา ค้นคว้า วิจัยและทดลองทั้งหมด รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพ) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสบการณ์และการเรียนรู้สามารถกลับไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

**พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติที่มีชีวิต** หมายถึง แหล่งเรียนรู้ รูปแบบแห่งความสำเร็จ จากการศึกษา ค้นคว้า ทดลองตามแนวพระราชดำริ

**ระบบท่องเที่ยว** หมายถึง ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ด้านการท่องเที่ยว ซึ่งได้แก่แหล่ง/ทรัพยากรการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และประชาชนท้องถิ่น

**รูปแบบแห่งความสำเร็จ** หมายถึง การฟื้นฟูพื้นที่ต้นน้ำลำธาร เพื่อการพัฒนาในการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืน

**ทรัพยากรการเรียนรู้** หมายถึง กิจกรรมหรือสถานที่ที่ได้ผ่านการศึกษา วิจัย และ/หรือทดลองด้านป่าไม้ แหล่งน้ำ พัฒนาที่ดิน เกษตรกรรมแบบประณีต ทดสอบปลูกพืช เกษตรทฤษฎีใหม่ ปศุสัตว์ ประมงและ/หรือการเสริมสร้างความหลากหลายทางชีวภาพจนประสบผลสำเร็จเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน ภายในศูนย์ฯ และขยายผลสู่ชุมชนรอบบริเวณศูนย์ฯ

**มาตรการในการจัดการ** หมายถึง รูปแบบ แนวทาง และขั้นตอนในการจัดการพื้นที่ศูนย์ฯ เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนา ซึ่งเป็นผลมาจากการวิเคราะห์ศักยภาพในการพัฒนา

**ศักยภาพเชิงการท่องเที่ยว** หมายถึง ความพร้อมในองค์ประกอบเชิงการท่องเที่ยวของพื้นที่ศูนย์ฯ ประกอบด้วย ความสามารถในการเข้าถึง (Accessibility) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) กิจกรรม (Activity) และความปลอดภัย (Safety)

**ศักยภาพในการรองรับ** หมายถึง ความพร้อมหรือขีดความสามารถของพื้นที่ศูนย์ฯ ในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งพิจารณาจากดัชนีชี้วัดที่สำคัญคือ ความสามารถในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน สิ่งดึงดูดใจ และการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว

**ปัจจัยเกื้อหนุน** หมายถึง ปัจจัยใดๆ ที่มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนให้ศูนย์ฯ สามารถถูกพัฒนาไปเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงพัฒนาได้เช่น การดำเนินงานตามเป้าประสงค์ ดันทางเป็นการอนุรักษ์แหล่งน้ำ ป่าไม้ ปลายทางด้านการประมง ระหว่างทางมีกิจกรรม อาชีพต่าง ๆ การบูรณาการบุคลากรจากส่วนราชการต่าง ๆ การศึกษาทดลอง วิจัยมีรูปแบบการพัฒนาที่เหมาะสมในทุก ๆ ด้าน และสหวิทยาการผสมผสานวิชาการด้านต่าง ๆ ในลักษณะองค์รวม เป็นต้น

**ปัจจัยขัดขวาง** หมายถึง ปัจจัยใด ๆ ที่มีส่วนยับยั้งหรือชะลอการพัฒนาทำให้ศูนย์ฯ ไม่สามารถพัฒนาไปเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ได้เช่น ขาดแคลนงบประมาณ และ/หรือบุคลากรที่ทำงานของศูนย์ฯขาดความรู้ ความเชี่ยวชาญหรือความชำนาญเฉพาะด้าน เป็นต้น

**ความหลากหลายทางชีวภาพ** หมายถึง การปรากฏของพืชและสัตว์ในพื้นที่หนึ่ง ๆ อันเป็นผลมาจากวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตที่ดำเนินมาตลอด จนถึงปัจจุบัน จำนวนพืชและสัตว์ในแต่ละพื้นที่จะมีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของสิ่งแวดล้อมในพื้นที่นั้น ๆ เป็นสำคัญ

**ศักยภาพการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม** หมายถึง ความสามารถในการจัดการสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายในศูนย์ฯ เช่น กิจกรรม ความหลากหลายทางชีวภาพ บุคลากร วัสดุ - อุปกรณ์ และอื่น ๆ เพื่อรองรับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพัฒนา